

ת"פ 26058/04/22 - צינור וברז בע"מ נגד ברק למקצועות העתיד (ע"ר)

בית משפט השלום באשקלון

תפ"מ 26058-04-22 צינור וברז בע"מ נ' ברק למקצועות העתיד (ע"ר)
בפני: כב' השופטת אורית חדד

התובעת:	צינור וברז בע"מ
נגד	
הנתבעת:	ברק למקצועות העתיד (ע"ר)

פסק דין

עסקינן בתביעה לפינוי מושכר (נכס עסקי) שהוגשה בחודש אפריל 2022 בטענה להפרת חובת הנתבעת בתשלום דמי שכירות באופן סדיר.

כבר בכתב ההגנה הודיעה הנתבעת כי היא נכונה לפנות את המושכר ובלבד שתושב לה השקעתה בו תוך שהיא טוענת להפרת ההסכם מצד התובעת (מחמת הימנעותה ממינוי חב' ניהול מטעם נציג הנתבעת) ולסיכול בשל מגיפת הקורונה שאילצה הפסקת הפעילות במושכר לתקופה מסויימת.

דיון שנקבע לברור ההליך בעקבות הגשתו של כתב הגנה בוטל בעקבות הודעת הנתבעת לפיה פינתה בינתיים, ביום 20.9.22, את המושכר.

התובעת מצידה אישרה למעשה כי המושכר פונה וכי הדיון מתייתר, אולם עמדה על פסיקת הוצאות לטובתה בנסיבות הענין ודרישתה זו, השנויה במחלוקת, היא הטענה הכרעה במסגרת פסק הדין.

בעוד התובעת מציינת את דבר הטרחתה להגיש תביעה זו ואת דבר התחייבותה בתשלום שכר טרחה לבא כוחה, תוך שהיא מצרפת הסכם שכר הטרחה וחשבונית ע"ס 10,000 שקלים בצרוף מע"מ, הרי שהנתבעת מצידה מציינת את העובדה שביצעה השקעות רבות במושכר, דבר שגרם לה להפסד ממוני שיש להביאו בחשבון.

משעה שלא נתבררה המחלוקת העיקרית הנתונה ע"פ כתבי הטענות, הרי שלא ניתן לקבוע קביעות לגבי עילת התביעה ולגבי טענות ההגנה מנגד ולגבש מסקנות לגבי הוצאות ההליך בהתאמה.

ובכל זאת, סוגיית פסיקתן של הוצאות המשפט מוסדרת כיום **בפרק י"ח לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018** המורה על פסיקתן של הוצאות "סבירות והוגנות" ככלל (תקנה 152) תוך התחשבות, בין השאר, "בשווי הסעד שנפסק וביחס שבינו לבין הסכום שנתבע, בדרך שבה ניהלו בעלי הדין את הדיון, במורכבות ההליך, בהשקעת המשאבים בהכנתו ובניהולו ובסכום ההוצאות שהתבקש" (תקנה 153(ג)) ותוך שלנגד עיני בית המשפט תכלית החיוב שהינה שיפוי בעל

הדין על הוצאותיו בהתחשב "בתוצאותיו, במשאבים שנדרשו לניהולו ובהתנהלות בעלי הדין". מכל מקום, על ההוצאות לבטא את "האיזון הראוי שבין הבטחת זכות הגישה לערכאות, הגנה על זכות הקניין של הפרט ושמירה על שוויון בין בעלי הדין" (תקנה 151).

לצד זאת יש לציין כי הכלל הנוהג בפסיקה הוא כי בעל דין אשר זכה לסעד המבוקש על ידו, זכאי להוצאותיו לבל יצא בחסרון כיס. [ראה: ע"א 428/83 "אורט" ישראל נ' בנימין מזרחי ואח' (31.12.83); ד"ר זוסמן/ סדר הדין האזרחי, מהדורה רביעית, פסקה 640].

יש לזכור כי שיקול דעת נרחב מסור לבית המשפט בשאלת החיוב בהוצאות ושיעורן ורשאי הוא להתחשב במכלול גורמים רלוונטיים על מנת להגיע לתוצאה הוגנת וצודקת בכל מקרה מקרה. בין היתר, ראוי להביא בחשבון את האופן, המועד, השלב הדיוני וסבירות ההוצאות הנטענות בהתחשב בטיב העניין. זאת ועוד, ההוצאות שהוצאו בפועל הן נתון רלוונטי אך לא בלעדי לקביעת שומתן. על הזוכה להראות לבית המשפט כי הוצאות אלה היו הכרחיות, סבירות ומידתיות ביחס להליך שנוהל. (ראה בעניין זה ע"א 3769/97 שמעון דהן נ' אביבה דני, פ"ד נג(5) 581, 599 וכן בג"צ 891/05 תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית בישראל נ' הרשות המוסמכת למתן רשיונות יבוא - משרד התעשייה והמסחר (30.6.05)).

ומכאן ליישום הדברים בענייננו:

התובעת נמצאה זוכה בדין בסופו של יום כמי שדרישתה לפינוי המושכר נענתה. משמעות הדבר היא כי ע"פ הכלל הנוהג כאמור, יש לחייב את הנתבעת בהוצאות לטובת התובעת. ובכל זאת, לא הרי זכייה כגון דא כהרי מציאות בה לובנו המחלוקות והוכרעו לטובת התובעת ולאחר קיומם של דיון וסיכומים.

עשויים להיות שיקולים שונים לכך שבעל דין יחזור בו בשלב מוקדם מעמדתו הראשונית או לא יעמוד על זו וטרם מיצוי הברור עד תום וראוי כי יעשה כן מוקדם ככל הניתן, ככל שהגיע למסקנה כזו.

למען הסדר הטוב אציין כי אינני נדרשת לטענות הנתבעת לגבי השקעותיה בנכס ("בניה, רכישת מיטלטלין ומזגנים"), שכן לא נעשה ברור המאפשר התרשמות וקביעה בענין זה ובפרט שעה שהתובעת מצידה טוענת כי מדובר בשינויים שאינם מקובלים עליה.

בהינתן כל האמור ותוך מתן הדעת לכללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימלי המומלץ), תש"ס-2000 מורה אני על חיובה של הנתבעת לשלם לתובעת הוצאות בשיעור של 6,500 שקלים.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.